

בעזהש"ת

לחזות בנועם

♦ מאמר ♦

**אי אפשר לזכות לתשובה רק אם
תהיה חזק להתפלל תמיד להשי"ת**

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעינות
דברי קדשו של הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלבנות

גליון ח' • האינו - שבת שובה • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חברת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

פי על־ידי הפֿלֶה יְכוּלִין לַפְעֵל הַכֵּל, כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, וְכִבֵּר נִחְפָּס בְּתַאֲוָתָיו הָרָעוֹת, שֶׁנִּדְמָה לוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַיֵּצֵאת מוֹשֵׁם, אֶף־עַל־ פִּי־כֵן עַל כָּל פְּנִים הַדְּבוּר בִּידוֹ, וְאִם יִרְבֶּה לְדַבֵּר דְּבוּרֵי הַפֿלֶה וְתַחֲנוּגִים וְיִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה לְהַשְׂמִי־תִבְרָךְ שְׂיִזְכֶּה לְשׁוֹב וּלְקַיָּם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, בְּיָדָאֵי יְעוֹרֵר רַחֲמֵי הַשְׂמִי־תִבְרָךְ עָלָיו עַד שְׂיִפְתַּח לוֹ הַשְׂמִי־תִבְרָךְ שְׁעָרֵי הַתְּשׁוּבָה וְיִזְכֶּה סוֹף כָּל סוֹף לְשׁוֹב אֶל הַשְׂמִי־תִבְרָךְ וְיִרְחַמְהוּ

- ד מה הפירוש במה שמובא בספרי קבלה שבר"ה ויו"כ צריכים לבנות את ספירת 'המלכות'.....
- ה מה יותר גדול, תורה או תפילה.....
- העמקות במה שמבואר בספרי קבלה שהי"ג מדות של רחמים נמשכים מהי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן.....
- למה צריכים דווקא צדיקים כאלו שיודעים ה'שורש' של כל הי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן.....
- אם בתחילה לפני שחטא האדם הוא לא התגבר ונמשך אחר היצר, איך אפשר שיתגבר עכשיו כשכבר נמשך אחרי יצרו.....
- מי הם השונאים שמתפלל דוד המלך ע"ה כל כך בספר התהלים להינצל מהם.....
- למה מרבין כל כך באמירת תהילים בימים האלו של אלו ועשרת ימי תשובה.....
- הסוד מה פעל הכהן גדול כשנכנס לפני ולפנים ביום הכיפורים.....
- איך פעל משה רבינו שהשי"ת ימחול כל העוונות ביום הכיפורים.....
- פנינים.....

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשונו הק' בלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שתיים להסביר קשרי הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:
lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

אי אפשר לזכות לתשובה רק אם תהיה חזק להתפלל תמיד להשי"ת

הכל חפצים ליראה את ה' ולחזור בתשובה, אך קשה מאוד לשוב בתשובה ובפרט כשכבר נמשך אחר החטא - לכן עיקר התשובה הוא על ידי דרך התפילה שגילו לנו הצדיקים האמיתיים - צריך לחבר את התורה שלמד ובעיקר תורה שלמד מפי הצדיק ולעשות ממנו תפילות שיזכה לקיים את התורה - הזוכה להתפלל על קיום התורה נעשים מזה שעשועים גדולים למעלה - עיקר עבודתנו בימים הנוראים הוא להמשיך עלינו את דרך התשובה דהיינו שתמיד נתפלל ונתבודד ונעשה מן התורה תפילות.

הדרך לשוב בתשובה הוא להרבות בתהילים ובתפילה והתבודדות

בליקוטי הלכות (הל' ר"ח הל' ה') מבאר על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (חלק ב' סי' עג) וז"ל מי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגל לתשובה עכ"ל הק' עי"ש באריכות. ועל-פי ההנהגה הפלילית שהזכיר רבנו ז"ל לכל אחד ואחד פמה וכמה פעמים להרבות בהתבודדות בכל יום ויום, דהיינו לפרש שיחתו לפני השם יתברך

בְּלִשׁוֹן לַע"ז, לְבַקֵּשׁ מִלְפָּנָיו יִתְבָּרַךְ שִׁקְרָבָהוּ לְעִבּוּדָתוֹ וַיִּחְזְרָהוּ לְשׁוּבָה בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְהִזְהִיר לַעֲשׂוֹת מֵהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, דְּהִינּוּ כָּל הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁגָּלָה בְּכָל תּוֹרָה וְתוֹרָה - לַעֲשׂוֹת מִזֶּה תְּפִלָּה לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן מֵהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיזְכֶּה לְבּוֹא לְכָל זֶה כְּפִי סֵדֵר חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שֶׁגָּלָה, כְּפִי בְּנֵן הַנּוֹרָא שֶׁבָּנָה בְּכָל תּוֹרָה וְתוֹרָה שֶׁגָּלָה בְּדַרְכּוֹ הַנִּפְלָא, וְאָמַר, שֶׁנַּעֲשֶׂה מִזֶּה שֶׁעָשׂוּעִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה. וְאָמַר, שֶׁנַּעֲשֶׂה מִזֶּה שֶׁעָשׂוּעִים שְׁלֵא עָלוּ עֲדֵין שֶׁעָשׂוּעִים כְּאֵלָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ מַעוֹלָם.

כל עבודתינו בר"ה ויו"כ הוא לתקן ולהעלות התפילה שמרמזת על ספירת "מלכות"

זֶה בְּחִינַת רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה וַיּוֹסֶה הַפְּפוּרִים כִּי כָּל עִבּוּדָתֵנוּ בְּיָמֵים הָאֵלֶּה - לְנַסֵּר אֶת הַמְּלָכוֹת מִזְעִיר־אֲנָפִין וּלְבַנּוֹתָהּ פְּרָצוּף שְׁלֵם וּלְיַחְדָּה עִם זְעִיר־אֲנָפִין, [לַחֲתוֹךְ אֶת הַמְּלָכוֹת, מֵהַסְּפִירוֹת שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין, וּלְבַנּוֹתָהּ אַח"כ שִׁיְהִי שְׁלֵם, וְעִי"ז לְיַחְדָּה עִם זְעִיר אֲנָפִין], כְּמִבְּאֵר כָּל זֶה בְּכּוֹנֵנוֹת הָאָר"י ז"ל. הִינּוּ שְׁכָל כּוֹנֵנֵתֵנוּ בְּיָמֵים הָאֵלֶּה לְבַנּוֹת אֶת הַתְּפִלָּה, לְהַקִּים אֶת הַתְּפִלָּה מְנַפִּילָתָהּ - לְהַקִּימָהּ וּלְגַדְּלָהּ וּלְבַנּוֹתָהּ בְּשְׁלֵמוֹת, כִּי בְּחִינַת זְעִיר־אֲנָפִין הוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹבֵן בְּכּוֹנֵנוֹת קְרִיאַת הַתּוֹרָה (פְּרִיעִז־חַיִּים, קְרִיאַת הַתּוֹרָה, פָּרָק א) וּבְשָׂאֵר מְקוֹמוֹת, וְהַתְּפִלָּה הוּא בְּחִינַת מְלָכוֹת, בְּחִינַת מְלָכוֹת דָּוִד, בְּחִינַת (תְּהִלִּים קט, ד): "וַאֲנִי תְּפִלָּה" [שֶׁאִמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל עֲצֻמוֹ], כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ (בְּסִימָן פד בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא). וְזֶה כָּל עִבּוּדָתֵנוּ בְּרֵאשֵׁי הַשָּׁנָה וְכוּ' לְהַקִּים וּלְבַנּוֹת אֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת.

מלכות ישראל נפלה בגלות מחמת נפילת התפילה שהיא בחינת מלכות

כִּי חֲכַמַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְהַתְּפִלָּה הֵם בְּחִינַת מוֹשֶׁה וְדָוִד. תּוֹרָה הִיא בְּחִינַת מוֹשֶׁה, כְּמוֹ שֶׁפָּתַנּוּב (מְלָאכִי ג, כב): "זָכְרוּ תּוֹרַת מוֹשֶׁה". וּכְתִיב (דְּבָרִים לג, ד): "תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מוֹשֶׁה". כִּי מוֹשֶׁה נָתַן לָנוּ הַתּוֹרָה וְהוּא בְּעֶצְמוֹ הַתּוֹרָה, כִּידוּעַ, וְהַתְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת מְלָכוּת דָּוִד, בְּחִינַת (תְּהִלִּים קט, ד): "וְאֲנִי תְּפִלָּה" שְׁאֵמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וּבְעֶזְרוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִפְלָה בְּחִינַת מְלָכוּת הַקְּדוּשָׁה מְאֹד וְיִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת וְנִפְלַ מְלָכוּת אֲלֵיהֶם [אל העכו"ם]. וְעַקֵּר נְפִילַת הַמְּלָכוּת הִיא מִחֲמַת נְפִילַת הַתְּפִלָּה שֶׁנִּפְלָה מְאֹד, כִּי הַתְּפִלָּה הוּא בְּחִינַת מְלָכוּת כְּנֹ"ל, וּבְעֶזְרוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִפְלָה הַתְּפִלָּה מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאֵמַרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת ו:): עַל פְּסוּק (תְּהִלִּים יב, ט): "כָּרַם זָלוֹת וְכוּ' - 'אֵלוּ דְּבָרִים הָעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מְזַלְזְלִין בָּהּ, וּמֵאִי נִיהוּ? תְּפִלָּה'. וְזֶה עַקֵּר עֲבוֹדַתְנוּ בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה וּבְכָל הַיָּמִים הַנּוֹרְאִים הָאֵלוּ לְהַקִּים אֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוּת.

כשמתפלל לזכות ליראת שמים, זאת התפילה יותר גבוהה מהתורה

כִּי עַקֵּר הַכּוֹנֵנָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הוּא לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה, כִּי 'לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעַקֵּר אֲלֵא הַמַּעֲשֶׂה' (אבות א, יז). וְזֶהוּ כּוֹנֵנָתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, שֶׁמִּבְקֵשׁ לִירְאָה אֶת ה' וְלְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה. נִמְצָא שֶׁהַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שְׁנֵיהֶם שְׂוִים בְּקוֹמָתָם, וְאֵף גַּם הַתְּפִלָּה גְּבוּהָ יוֹתֵר, בְּבְחִינַת (מְשָׁלִי יב, ד): "אֲשֶׁת חֵיל עֲטַרְת בַּעֲלָה", בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיא, ט): "רְאֵשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה'", דְּהֵינּוּ הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא

בחינת "אשה יראת ה'", דהיינו מה שמתפלל על היראה היא ראשית חכמה, כי הוא למעלה מהחכמה, שהיא התורה, כי תפלה כזאת היא עקר קיום התורה, כי עקר התורה הוא המעשה שזוכין על ידי תפלה זאת, כי 'לא המדרש הוא העקר' וכו'. כי הכל בידי שמים - שהוא התורה בחינת זעיר-אנפין שנקרא 'שמים', כידוע (עמק המלך יא, י) - חוץ מיראת שמים (ברכות לג). אבל על ידי תפלה יכולין לזכות ליראת שמים, שזהו בחינת כל ספר תהלים שיסד דוד המלך, עליו השלום, שכלו תפלות לזכות ליראת שמים ולעבודתו יתברך, כאשר יבאר לפנינו בעזר ה'.

**הצדיקים המשיגים הי"ג מידות שהתורה נדרשת בהן,
עי"ז הם ממשיכים את רחמי ה' וכח התפילה**

כי עקר שלמות התפלה נמשכת מבחינת שלש-עשרה מדות של רחמים, כי עקר התפלה הוא רחמים ותחנונים, ועל-כן עקר שלמותה נמשך מבחינת שלש-עשרה מדות של רחמים, ושלוש-עשרה מדות של רחמים הם בחינת שלש-עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן (עין זהר אחרי סב), שעל ידם נמשכין כל חדושי אוריתא שדורשין את התורה ומחברין אותה במקום למקום ומענין לענין - בכלל ובפרט ובקל וחמור וגזרה שוה וכו'. ואלו השלוש-עשרה מדות של רחמים, שהם בחינת שלש-עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, כלם נמשכין מבחינת עתיק, מבחינת שלש-עשרה תקוני דיקנא, שהם בחינת תקוני עתיק, כידוע [שהשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת נמשך ממקום גבוה מאוד, מהספירות שנקראים עתיק, שהם הסוד של השלש עשרה תקוני זקן, שהם סודות גבוהים ונוראים מאוד] (זהר נשא קלא).

והצדיקי אמת כפי מה שזוכין להמשיך חדושין דאורייתא משם על ידי שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, כמו כן זוכין לפתח ולגלות ולהמשיך בחינת שלש עשרה מדות של רחמים, וכמו כן הם מגלין לנו סדר תפלה שכולה בשלש עשרה מדות של רחמים. וזה עקר בחינת שלמות התפלה שעושין מתורה, דהינו שמשלש עשרה מדות התורה, שהם כלל התורה, עושין שלש עשרה מדות של רחמים, שהם כלל התפלה כנ"ל.

הצדיקים שיודעים 'שרשי' הי"ג מדות, הם יודעים איך לרפאות את כלל ישראל עם התורה והתפילה

אבל כל זה נעשה רק על ידי הצדיקים שיודעין שרש של כל השלש עשרה מדות התורה שהם כלל התורה, איך הם ערוכים ומסדרים בשרשם, איך כל עניני התורה ומצותיה ומדותיה ופרכיה ודקדוקיה ערוכים וסדורים וקשורים ומחברים ודבוקים זה בזה בקשרים נפלאים ובתבונה נפלאה ונוראה, כמו בקומת האדם שרואים נפלאות הבורא בתכונת קומתו ועריכות איבריו, ואיך הולכים גידים ודרכים מהראש עד עקב הרגל בדרכים נפלאים וכו', כמו כן הוא ממש בקומת התורה וכנ"ל, והצדיקים היודעים התורה בשרשה יודעים כל זה היטב. ואז דיקא יודעים לדרש את התורה בשלש עשרה מדות, שהם כלל התורה, ואז יודעים להמשיך הדרך הקדוש הזה לעשות מהתורות תפלות, להמשיך משלש עשרה מדות התורה שהם כלל התורה. בחינת שלש עשרה מדות של רחמים, שהם כלל התפלה שנעשין מזה שעשועים גדולים למעלה.

אם ירבה לדבר דברי תפילה ותחנונים יזכה סוף כל סוף לשוב אל השי"ת וירחמהו.

כי עקר התעוררות התשובה זוכין על ידי שעושין מתורות תפלות, כי לזכות לתשובה - לאו כל אדם זוכה מרבוי המניעות שיש על זה. ועל כן עקר המשכת דרך התשובה בעולם הוא על ידי שעושין מתורות תפלות, כי לשוב בתשובה קשה מאד, כי מה בתחלה קדם שחטא, שעדין לא נמשך אחר יצרו הרע - התגבר עליו היצר הרע עד שהחטיאו, מפל שפן עתה, שכבר נמשך אחריו ונתפס במצודתו, איך אפשר לשוב? אך עקר התשובה נמשך מבחינה הנ"ל, על ידי שעושין מתורות תפלות, כי על ידי תפלה יכולין לפעל הכל, כי אף על פי שהוא כמו שהוא, וכבר נתפס בתאותיו הרעות, שנדמה לו שאי אפשר ליצאת משם, אף על פי כן על כל פנים הדבור ביודו, ואם ירבה לדבר דבורי תפלה ותחנונים ויתפלל הרבה להשם יתברך שיזכה לשוב ולקיים את כל דברי התורה, בנדאי יעורר רחמי השם יתברך עליו עד שיפתח לו השם יתברך שערי התשובה ויזכה סוף כל סוף לשוב אל השם יתברך וירחמהו.

כל ספר התהילים ואפילו התפילות על מלחמות בגשמיות הם תפילות לזכות להתקרב לה'

וזה בחינת מה שכתב רבנו ז"ל בלקוטי תנ"י (בסימן עג הנ"ל): שעקר התשובה על ידי אמירת תהלים, כי כל ספר תהלים - הם תחנונות ובקשות של דוד המלך, עליו השלום, שבקש מהשם יתברך לזכות להתקרב אליו ולקיים תורתו ומצותיו, כמו שכתוב (תהלים כז, ד): "אחת שאלתי מאת ד'

אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כֹּל יְמֵי חַיִּי" וכו', וְכָתִיב (שם פו, יא): "הוֹרְנִי ה' דְּרֹכְךָ אֶהְלֶךְ בְּאַמְתָּךְ" וכו' - עֲזָרְנוּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וכו', וְכֵן הִרְבֵּה. וְכֹל מֵהַ שְׁמִיבִקֵּשׁ לְהִנְצֵל מֵאוֹיְבָיו וְשׁוֹנְאָיו - כֹּל כְּוִנְתּוֹ לְהִנְצֵל מִשׁוֹנְאֵי הַנֶּפֶשׁ, שֶׁהֵם הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא וְחִילוּתָיו וְגַם כָּל הַשׁוֹנְאִים בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁבִקֵּשׁ לְהִנְצֵל מֵהֶם - הַכֹּל הֵיאָה בְּשִׁבְלֵי שִׁיזְכָּה לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, כִּי כָּל הַשׁוֹנְאִים שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְשֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, הוּא מַחְמַת שְׁאֲנוֹ אוֹחֲזִין בַּתּוֹרַת ה' וּמְצוֹתָיו שְׁבִשְׁבִיל זֶה הֵם מִתְגָּרִים בְּנוֹ. נִמְצָא שְׁכָּל שׁוֹנְאֵינוֹ וְאוֹיְבָינוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת כָּלֵם הֵם שׁוֹנְאֵי ה', שׁוֹנְאֵי הַנֶּפֶשׁ, שׁוֹנְאֵי הַתּוֹרָה, וְכֹל בְּקִשְׁתָּנוּ לְהִנְצֵל מֵהֶם הוּא לְהִנְצֵל מִשׁוֹנְאֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַתּוֹרָה כְּדֵי שִׁיזְכָּה לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה.

חמשה ספרי תהלים הם כנגד ה' חומשי תורה לעשות מהתורות תפילות

הַכָּלֵל, שְׁכָּל כְּוִנַּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּסֵפֶר תְּהִלִּים הוּא לְבִקֵּשׁ מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ שִׁיזְכָּה לְקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת וְלְהִנְצֵל מִכָּל הַשׁוֹנְאִים וְהַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְבִּים לַעֲבֹד אֶת הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְכַמוֹ שְׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ יִסַּד כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים מֵהַתְּבוּדָּדוֹת שֶׁלוֹ וְכוּ' (כְּמוֹ שְׁמִבְאָר בְּסִימָן קנו), עֵינֵי שָׁם. וְעַל־כֵּן הֵם חֲמִשָּׁה סֵפָרִים תְּהִלִּים כְּנִגְדֵי חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תּוֹרָה (מִדְּרַשׁ תְּהִלִּים א), שֶׁהֵם כָּלל הַתּוֹרָה, הֵינּוּ בְּחִינַת הַנ"ל שְׁעוֹשִׂין מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, כִּי דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָשָׂה מִחֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תּוֹרָה חֲמִשָּׁה סֵפָרֵי תְּהִלִּים שֶׁהֵם תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת, הֵינּוּ שְׁעָשָׂה מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, שְׁזָה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה, כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּשׁוּבָה הוּא עַל־יְדֵי תְּהִלִּים, כִּי עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה זוֹכִין עַל־יְדֵי שְׁעוֹשִׂין מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת תְּהִלִּים.

**כל עבודתינו בימים הנוראים הוא לזכות להרבות
בתפילה תמיד לקיים את התורה**

נמצא, שעקר התשובה זוכין על-ידי שעושים מתורות תפלות, שזה עקר שלמות התפלה. וזה כל עסקנו בראש-השנה, שהוא יום הראשון לעשרת-ימי-תשובה, שאז צריכין להמשיך הדרך של תשובה בעולם, שיזכו כל באי עולם לשוב להשם-יתברך, כמו שאומרים: ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך וכו'. וזה ממשיכין על-ידי שעוסקין לבנות קומת התפלה בשלמות, דהינו שנוזפה להרבות בהתבודדות, להתפלל תמיד להשם-יתברך לקיים את התורה ולעשות מהתורות תפלות, שזהו בחינת תהלים, שכל ישראל עוסקין אז באמירת תהלים הרבה, פי דיקא על-ידיזה זוכין לתשובה.

**בראש השנה בתקיעת שופר מקבלים תורה גבוהה
מאוד שעי"ז יש לנו כח לעשות מהתורה תפילות**

ועל-כן בראש-השנה, שהוא יום ראשון לעשרת-ימי-תשובה שנגמרין ביום-הכפורים, שהם עשרה ימים האחרונים מארבעים ימים האחרונים שבהם נתרצה השם-יתברך למשה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פרקי רבי אליעזר פרק מו), על-כן ממשיכין אז התקון הזה, דהינו שבונים אז קומת התפלה, דהינו שעוסקין להמשיך הדרך לעשות מתורות תפלות, שעל-ידיזה עקר התקון, שזהו בחינת קול שופר שחוזרין וממשיכין קבלת התורה שנתנה בקול שופר, הינו שנמשכין אז מחין מבחינת 'עתיק', כמו שאיתא בכונות (פרי-עץ-חיים, שופר, פרק א), הינו שממשיכין חדושי תורה

כֵּאלוֹ שֶׁעַל יָדָם נִזְכָּה לְהַקִּים אֶת הַתְּפִלָּה שִׁיְהִי כָּל תְּפִלוֹתֵינוּ עַל הַיְרָאָה - לְזָכוֹת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ וְלַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה זֹכֵין לַתְּשׁוּבָה וְנִתְתַקֵּן הַכֹּל.

בימים נוראים מרבים כולל ישראל באמירת תהילים

וְעַל־כֵּן בְּאֻמּוֹת אִזּוֹ בְּרֵאש־הַשָּׁנָה וְעִשְׂרֵת יְמֵי־תְשׁוּבָה עוֹסְקִין כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאֻמֵּירַת תְּהִלִּים, כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן שֶׁל רֵאש־הַשָּׁנָה וְעִשְׂרֵת יְמֵי־תְשׁוּבָה, שֶׁהוּא לְהַקִּים אֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוּת (זֶהר בֵּא מִג.) וְלְזָכוֹת לַתְּשׁוּבָה - זֶה זֹכֵין עַל־יְדֵי תְהִלִּים, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּבוּדָדוּת וְלַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, וְכַמְבֹאָר שֶׁם בְּמִקּוֹמוֹ (בְּסוּף סִימּוֹן עַג הַנ"ל): שֶׁבְּשִׁבְלִיל זֶה עוֹסְקִין כָּל יִשְׂרָאֵל בְּרֵאש־הַשָּׁנָה וְיוֹם־הַכַּפּוּרִים וְכוּ' בְּאֻמֵּירַת תְּהִלִּים, כִּי תְהִלִּים מְסַגֵּל לַתְּשׁוּבָה עֵין שֶׁם.

ביום הכיפורים נכנס הכהן גדול לקודש הקדשים למקום ששם נכללים התורה והתפילה ביחד

וְזֶה בְּחִינַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים שֶׁאִזּוֹ נִכְנַס הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל לַפְּנֵי וְלַפְּנִים - לְמִקּוֹם הָאֲרוֹן וְהַלּוּחוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל הַתּוֹרָה בְּשִׁרְשָׁהּ. וְשֶׁם עֵקֶר מִקּוֹם עֲלִיַּת הַתְּפִלָּה כַּיְדוּעַ, שֶׁכָּל הַתְּפִלוֹת עוֹלִין דְּרָךְ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְכוּ', עַד שֶׁבָּאִין לְבֵית קִדְשֵׁי־קִדְשִׁים לְנִקְדַּת הָאֲבֹן־שֵׁתִיָּה, שֶׁדְּרָךְ שֶׁם עוֹלִין כָּל הַתְּפִלוֹת לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מְלָכִים־א' ח, מו): "וְהַתְּפִלָּה אֵלֶיךָ דְּרָךְ אֶרֶץ וּבַבַּיִת אֲשֶׁר בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ" וְכוּ', וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה נו, ז): "כִּי בֵיתִי בֵית תְּפִלָּה", וְעֵקֶר נִקְדַּת קִדְשֵׁי הַבַּיִת־הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּמִקּוֹם הָאֲרוֹן וְהַלּוּחוֹת שֶׁעֲמָדוֹ עַל נִקְדַּת הָאֲבֹן שֵׁתִיָּה, שֶׁשֶׁם מִקְדָּשׁ מִן הַכֹּל.

נמצא, שעקר תכלית קדשה העליונה הוא שם במקום הארון, הינו, שעקר שלמות הקדשה הוא כשנכללין תורה ותפלה יחד, שזה זוכין על ידי שעושין מתורות תפלות, כנ"ל, וזהו בחינת נקדת קדשי קדשים ששם עקר שלמות התפלה ועלייתה. ושם דיקא הארון והלוחות, שהם כלל התורה, להורות, שעקר שלמות התפלה, שלמות הקדשה, הוא כשעושין מהתורה תפלה, וכוללין תורה ותפלה יחד. ועל כן שם במקום הארון - שם הוא תכלית היחוד כידוע, כי שם נתיחדין ביחוד שלם תורה ותפלה, ועל כן לשם נכנס הכהן הגדול ביום הכפורים, וממשיך משם זה השכל העליון - לעשות מהתורה תפלה, שעל ידי זה עקר התשובה ועקר הסליחה והמחילה.

ביוה"כ מגיעים לדרגה גבוהה מאוד של תפילה - עד שהשי"ת מוחל על ידי זה כל העוונות

ועל כן אז ביום הכפורים נתנו לוחות האחרונות ואז נתרצה השם יתברך למשה ואמר לו (במדבר יד, ט): "סלחתי כדברך", שנתקבלה תפלתו (פרקי דרבי אליעזר פרק מו), כי אז נכלל ונתחבר ונתיחד התורה והתפלה יחד, כי זוכין להמשיך התקון לעשות מהתורות תפלות, שעל ידי זה נתתקן הכל, וזה בחינת הודוי של יום כפור שפורטין בהודוי כל החטאים ומתחרטין עליהם ומבקשין מהשם יתברך: יהי רצון מלפניך שלא אחטא. נמצא, שעושין מהתורה תפלה, דהינו מכל מצות התורה שמזכיר שעבר עליהם, הוא מתפלל עליהם להשם יתברך שיצילו להבא וימחלו לו על העבר עד שיהיה נחשב כאילו קיים כל התורה, שכל זה הוא בחינת תפלה שעושין מתורה. נמצא, שבכל היום של יום הכפורים עוסקין לעשות מהתורה תפלה על ידי רבוי הודוים שאומרים אז, כי אז צריכין לכה, כי אז יום

הַאֲחֵרוֹן שֶׁל אַרְבָּעִים יָמִים הָאֲחֵרוֹנִים (סדר-עולם ו), שָׁאֵז עֵקֶר גְּמֹר הַתְּקוּן
 שֶׁל חֹטָא הָעֵגֶל שֶׁעָבְרוּ עַל הַתּוֹרָה, שֶׁעֵקֶר הַתְּקוּן עַל-יְדֵי שְׁעוֹשֵׁין מִהַתּוֹרוֹת
 תְּפִלוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה מְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים שֶׁנִּתְגַּלּוּ לְמוֹשֶׁה אֶז
 בְּשִׁבִיל הַתְּקוּן.

פניני נועם

**כל אחד מישראל אפילו אם הוא
רחוק מהשי"ת אעפ"כ הוא קרוב אליו
ית' ע"י הטוב שיש בו**

כי חלק יהיה עמו יַעֲקֹב חֲבֵל נַחֲלָתוֹ (דברים לב ט).

וְזֶה בְּחִינַת פְּרִשְׁת הָאֲזִינוּ שֶׁהָיוּ קוֹרִין אֲנָשֵׁי הַמַּעֲמֹד. כִּי פְרִשְׁת הָאֲזִינוּ הִיא הַשִּׁירָה שֶׁהִבְטִיחַ מֹשֶׁה רַבְּנוּ שְׁעַל-יְדֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דברים לא, כא) "וְעִנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת" וְכוּ', שְׁאֵפְלוּ בְּתַכְלִית הַהִסְתַּרְתָּהּ, בְּחִינַת "וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר" - תִּהְיֶה הַשִּׁירָה לְעַד, כִּי הַשִּׁירָה מְרַמְזֶת שְׁאֵפְלוּ אִם יִשְׂרָאֵל רְחוּקִים מְאֹד מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַהִסְתַּרְתָּהּ, אַף-עַל-פִּי-כֵן הֵם קְרוּבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי עֲדִין נִמְצָאִים בָּהֶם אֲפָלוּ בְּהַפְחוּתִים נִקְדוּת טוֹבוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (שם לב, ט-י) "כִּי חֵלֵק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב וְכוּ', יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר", שְׁאֵפְלוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבִתְהֵי מוֹצְאִין 'חֵלֵק ה' עִמּוֹ', הֵינּוּ בְּחִינַת נִקְדוּת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'חֵלֵק ה' עִמּוֹ. כִּי עַל-כֵּן נִקְרָאת פְּרִשְׁת הָאֲזִינוּ 'שִׁירָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְעִנְתָה הַשִּׁירָה" וְכוּ', כִּי מֵהַנִּקְדוּת טוֹבוֹת שְׁמוֹצְאִין בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבִתְהֵי, מִזֶּה נַעֲשֶׂה שִׁירָה וְנִגּוֹן.

(ליקוטי הלכות הל' השכמת הבורקד הל' א)

פניני נועם

עיקר התשובה להעלות גם הדרכים
הרעים שהלך בהם להשי"ת

וַנִּתֵּן אַחֲרָיו עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת (ויקרא טז, ח).

והפֶּלֶל, שְׁעָרָה בְּחֵינֵת הַתְּשׁוּבָה - שְׁצָרִיף לְהָשִׁיב וּלְהַחְזִיר וּלְהַעֲלוֹת גַּם הַדֶּרֶךְ הַשְּׂמֵאל אֶל שְׂרָשׁוֹ, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי שָׂשׂוּב וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵר בְּאוֹתָן הַדֶּרֶכִים, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא מִכְרַח לְשׁוּב וְלִילָךְ וּלְהִיּוֹת בְּכָל אוֹתָן הַדֶּרֶכִים הָרָעִים שֶׁהָיָה בָּהֶם מִקֶּדָם - לְשַׁבֵּר תְּאוֹתָו וְיִטָּה מֵהֶם וְיִסּוּר מֵהֶם, וְצָרִיף לִילָךְ דֶּרֶךְ כָּל הַדֶּרֶכִים הַהֵם עַד אֲשֶׁר יִשׁוּב לְמִקוֹמוֹ אֶל אִם הַדֶּרֶךְ - שָׂרָשׁ שְׁנֵי הַדֶּרֶכִים, שְׂשָׂם כְּלוֹ טוֹב, וּמִשָּׂם וְהִלָּאָה מִתְפַּצֵּלִין וּמִתְפַּרְדִּין שְׁנֵי הַדֶּרֶכִים. כִּי עַל־יְדֵי־זֶה מַעֲלָה הַחַיּוֹת מִשָּׂם, דְּהֵינּוּ נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּפְּלוּ לְשָׂם עַל־יְדֵי עוֹנוֹתָיו - וּמִשָּׂם אוֹתָן לְשָׂרָשָׁם, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה. וְאִזִּי בְּשָׂשׂוּבִים כָּל הַדֶּרֶכִים הַמְקַלְקְלִים לְשָׂרָשָׁם לְבְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה, אִזִּי שָׂם חוֹזְרִים וְנַעֲשִׂים מִכָּל הָעוֹנוֹת וְהַדֶּרֶכִים הַהֵם תּוֹרָה חֲדָשָׁה, וְכֵן כָּתַב רַבֵּנוּ (סִימָן ככ) שֶׁמִּעוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל שִׁזְכּוּ לְעֵתִיד לְבְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה הָאֲמִתִּית אִזִּי יִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה חֲדָשָׁה.

וְזֶה בְּחֵינֵת "וַנִּתֵּן אַחֲרָיו עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת", כִּי כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ גּוֹרֵל שֶׁל שָׂם בְּיָמִין וְגוֹרֵל שֶׁל שְׂמֵאל בְּשְׂמֵאל, עַל־כֵּן הַצָּרִף לְהַגְבִּיחַ וּלְנַשֵּׂא שְׁנֵי הַגּוֹרֵלוֹת שֶׁהֵם יָמִין וּשְׂמֵאל שְׁנֵיהֶם לֵה' - שְׂשָׂם בְּשָׂרָשָׁם כְּלוֹ טוֹב, וְאִזִּי יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ מִשָּׂם כְּרִצּוֹנוֹ לְתֵן לְכָל אֶחָד חֵלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ כְּרָאוּי, וְלֹא יִחְלֹף וְלֹא יִמִּיר שְׁיִהְיֶה חֵם וְשָׁלוֹם שֶׁל שָׂם בְּשְׂמֵאל, שְׁוִיָּה הִיָּה כְּשֶׁלֹּא הִיָּה הַכְּהֵן הַגָּדוֹל הַגּוֹן, וְלֹא הִיָּה יָכֵל לְאַדְבָּקָא מִחֲשַׁבְתּוֹ בְּעֵלְמָא דְאֵתִי.

(ליקוטי הלכות הל' פורים הל' א)